

Sygn. akt I ACa 446/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Marzanna Góral

Sędzia SA Robert Obrębski (spr.)

Sędzia SO del. Joanna Zaporowska

Protokolant st. sekr. sąd. Ewelina Borowska

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy ze skargi S. Z. o wznowienie postępowania w sprawie
z powództwa K. S.

przeciwko S. Z.

o zapłatę

zakończoną nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 22 września 2010 r. sygn. akt XVI Nc-e 207944/10

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt XXIV C 1206/11

p o s t a n a w i a :

- 1. uchylić zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i drugim, odrzucić skargę i oddalić wniosek powoda o obciążenie pozwanej kosztami postępowania ze skargi o wznowienie postępowania;***
- 2. nie obciążać skarżącej kosztami postępowania apelacyjnego.***

Sygn. Akt IA Ca 446/13

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 21 lutego 2011 r. S. Z. wystąpiła o wznowienie postępowania zakończonego nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 22 września 2010 r., wydanym w sprawie Nc-e 207944/10 z powództwa K. S. przeciwko S. Z. o zapłatę 120000 zł z odsetkami oraz kosztami procesu, z powodu pozbawienia skarżącej możliwości obrony swoich praw we wskazanym postępowaniu, twierdziła bowiem, że odpis nakazu został doręczony na nieprawidłowy adres przy ul. (...) w Ł., pod którym pozwana nie zamieszkiwała od ponad dwóch lat, o czym wiedział zarówno powód, jak też reprezentujący jego interesy K. W., z którym w dniu 8 października 2007 r. skarżąca zawarła umowę dotyczącą promocji skarżącej jako modelki z zastrzeżeniem zasady wyłączności na rzecz powoda oraz kary umownej za jej naruszenie w wysokości objętej wskazanym nakazem zapłaty. Skarżąca podnosiła, że od 2008 r. zamieszkiwała w W. wraz z partnerem w użyczonym mieszkaniu przy ul. (...), podjęła w W. pracę oraz naukę, nie zamieszkiwała więc w

Ł., właściwy dla korespondencji był więc wskazany adres (...), doręczenie odpisu nakazu na poprzedni adres nie było skuteczne i pozbawiło skarżącą możliwości wniesienia sprzeciwu i podjęcia obrony wobec roszczeń powoda, których zasadność skarżąca podważała i wnosiła o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu.

Powód wnosząc o odrzucenie skargi z powodu jej oparcia przez pozwaną na niezachodzącej podstawie wznowienia postępowania, twierdził bowiem, że adres podany w pozwie był prawidłowy, we wniosku ewentualnym domagał się natomiast oddalenia skargi z powodu jej bezzasadności i utrzymywał, że wiążąc się z konkurencyjną agencją modelek, pozwana naruszyła zapisy umowy z dnia 8 października 2007 r., powód nabył natomiast uprawnienie do obciążenia pozwanej karą umową w wysokości objętej nakazem zapłaty z dnia 22 września 2010 r. Powód wnosząc ponadto o obciążenie pozwanej kosztami postępowania wywołanego skargą.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy oddalił skargę, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe. Na podstawie zebranych dowodów, Sąd Okręgowy dokładnie ustalił okoliczności zawarcia przez strony umowy z dnia 8 października 2007 r., w której powód, reprezentowany przez K. W., zobowiązał się do promocji pozwanej jako modelki na zasadzie wyłączności, za naruszenie której strony przewidziano karę umowną w wysokości 50000 zł za każdy wypadek związania się pozwaną z inną agencją modelek oraz w wysokości 20000 zł za rozwiązanie umowy z powodów obciążających pozwaną, która podała w treści umowy, że zamieszkuje w Ł. przy ul. (...) i zobowiązała się do informowania powoda o każdej zmianie miejsca zamieszkania. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że w 2008 r. S. Z. podjęła współpracę z agencją (...), na zlecenie której pracowała jako modelka w M., brała udział w F. dla J. i współpracowała z wieloma projektantami mody, o czym powód dowiedział się i pismem z dnia 25 sierpnia 2008 r., nadanym na adres (...), wypowiedział umowę z dnia 8 października 2007 r. i zażądał zapłacenia przez pozwaną kary umownej w kwocie 20000 zł, zaś pismem z dnia 20 sierpnia 2008 r., wysłanym na ten sam adres, wystąpił ponadto o zapłatę dalszej kary umownej w kwocie 100000 zł za dwukrotne złamanie przez S. Z. zakazu podejmowania współpracy z innymi agencjami. W latach 2008 - 2009 r., jak ustalił Sąd Okręgowy, strony prowadziły wymianę korespondencji, w jednym z pism jako adres dla korespondencji pozwana podała ul. (...) w W., domagała się wysłania przez powoda na ten adres pisma o wypowiedzeniu umowy i naliczeniu kary umownej, jednakże w piśmie z dnia 21 stycznia 2009 r., pełnomocnik pozwanej podała adres (...) jako aktualny adres zamieszkania S. Z. i nie przekazywała innych danych pozwanej z kolejnym piśmie z dnia 27 kwietnia 2009 r., z którym ponownie zakwestionowana została zasadność obciążenia pozwanej karą umowną. Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że powód wystąpił na drogę sądową i w dniu 22 września 2010 r. uzyskał nakaz zapłaty na kwotę 120000 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu, wydany przez Sąd Rejonowy w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który został doręczony na adres pozwanej w Ł. przy ul. (...). Korespondencja sądowa była dwukrotnie awizowana, jednakże nie została odebrana przez adresata i zgodnie z art. 139 k.p.c., została uznana za doręczoną, nakaz nie został zaskarżony i stał się prawomocny. Uzyskany tytuł wykonawczy, jak ustalił Sąd Okręgowy, powód skierował do egzekucji, w ramach której zajęte zostało wynagrodzenie pozwanej ze stosunku pracy w (...) S.A., zaś pracodawca w dniu 30 grudnia 2010 r. zawiadomił S. Z. o dokonanej zajęciu. Po uzyskaniu informacji o treści nakazu zapłaty z dnia 22 września 2010 r., jak ustalił Sąd Okręgowy, pozwana nie występowała z wnioskiem o przywrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu, lecz poinformowała komornika o właściwym adresie i wystąpiła ze skargą o wznowienie postępowania zakończonych wskazanym nakazem zapłaty. Sąd Okręgowy opisał okoliczności zamiennego używania przez pozwaną adresu (...) oraz (...) przy różnego rodzaju czynnościach związanych z zawieraniem umów, wykonywaniem czynności ze stosunku pracy oraz związanych z nimi czynności urzędowych, dotyczących zgłoszenia pozwanej do ubezpieczenia oraz rozliczania się przez S. Z. z Urzędem Skarbowym w Ł. Opisane zostały adresy podawane przez pozwaną w korespondencji z bankami i w dokumentacji (...) Wyższej Szkole (...), w której pozwana podjęła studia oraz podała, że zamieszkuje w Ł. przy ul. (...). Sąd Okręgowy ustalił, że pozwana zachowała to mieszkanie, w dalszym ciągu jest zameldowana na stałe pod tym adresem, bywa w swoim mieszkaniu, zaś pod nieobecność pozwanej jest ono doglądane zwykle przez siostrę skarżącą.

Oceniając dopuszczalność skargi, Sąd Okręgowy nie dopatry się podstaw do jej odrzucenia, uznał bowiem, że została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania określonej w art. 401 k.p.c., skarżąca powołała się

bowiem na pozbawienie możliwości obrony swoich praw w sprawie zakończonej nakazem zapłaty z dnia 22 września 2010 r. Oceniając z kolei zasadność skargi, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się podstaw do jej uwzględnienia, uznał bowiem, że nie zachodziła powołana w niej podstawa wznowienia postępowania. Sąd Okręgowy przyjął, że podany w pozwie adres skarżącej był prawidłowy oraz aktualnym, odpis nakazu zasadnie został więc wystany na adres (...) i został uznany za doręczony po tym, jak korespondencja z Sądu Rejonowego w Lublinie była dwukrotnie awizowana, nie została jednak podjęta. Sąd Okręgowy wskazał, że mimo przebywania w W. w celach związanych z podjęciem pracy i nauki, S. Z. w dalszym ciągu zamieszkiwała w Ł., była zameldowana pod adresem podanym w umowie zawartej z powodem, którego aktualność została potwierdzona przez pełnomocnika pozwanej w pismach z dnia 21 stycznia 2009 r. z dnia 27 kwietnia 2009 r., w ważniejszych dokumentach, na potrzeby zatrudnienia oraz podjęcia nauki w szkole wyższej, skarżąca podawała, że zamieszkuje przy ul. (...) w Ł., nie było więc podstaw do przyjęcia, jak wskazał Sąd Okręgowy, aby pozwana przeprowadziła się do W. oraz by podany adres nie był właściwy.

W końcowej części uzasadnienia Sąd Okręgowy podniósł, że przeciwko uwzględnieniu skargi o wznowienie postępowania przemawiała zasadność roszczenia dochodzonego w tej sprawie. Ustalone okoliczności, jak podniósł Sąd Okręgowy, wykazały, że pozwana złamała zakaz podejmowania współpracy z inną agencją modelek w okresie, w którym była związana umową z powodem, który miał podstawy do obciążenia skarżącej karą umowną w kwocie podanej w nakazie zapłaty z dnia 22 września 2009 r. Jako podstawę prawną oddalenia skargi Sąd Okręgowy wskazał art. 412 § 2 k.p.c., zaś o kosztach procesu orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz przy zastosowaniu § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła skarżąca. Zaskarżając ten wyrok w całości, pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 25 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu, bezpodstawne przyjęcie, że pozwana zamieszkiwała w Ł. w okresie istotnym dla sprawy, zaniechanie wyjaśnienia wszystkich okoliczności oraz właściwego wykorzystania dowodów zebranych w sprawie, jak również nieprawidłowe przyjęcie, że adres pozwanej podany w pozwie był prawidłowy i pozwalał na doręczenie odpisu nakazy w sposób umożliwiający skarżącej podjęcie obrony przed roszczeniami powoda. Na podstawie podanych zarzutów pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie skargi o wznowienie postępowania w sposób podany w jej treści oraz obciążenie powoda kosztami postępowania wywołanego skargą za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 412 § 2 i art. 410 § 1 k.p.c., podlegał więc uchyleniu, skarga pozwanej nie została bowiem oparta na zachodzącej podstawie wznowienia postępowania, podlegała więc odrzuceniu postanowieniem bez zbadania zasadności roszczenia uwzględnionego nakazem zapłaty z dnia 22 września 2009 r. wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Lublinie. Z naruszeniem powołanych przepisów Sąd Okręgowy przyjął, że ocena zachodzenia powołanej w skardze podstawy wznowienia postępowania związana jest z analizą zasadności skargi, przeoczone w ten sposób zostało, że oparcie skargi na niezachodzącej podstawie wznowienia przesądza o jej niedopuszczalności i uzasadnia odrzucenie skargi postanowieniem, nie daje natomiast podstawy do jej oddalenia wyrokiem. Sąd Okręgowy przeoczył całą linię orzecznictwa Sądu Najwyższego, przesądzającą, że nie tylko samo powołanie w skarg jednej z ustawowych podstaw wznowienia postępowania, ale też zachodzenie konkretnej podstaw stanowi przesłankę decydującą o dopuszczalności skargi, nie zaś o jej zasadności (postanowienia Sądu Najwyższego od 2012 r.: z dnia 18 stycznia 2012 r., II CZ 146/11, z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 155/11, z dnia 10 maja 2012 r., IV Co 1/12, z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 38/12, z dnia 14 czerwca 2012 r., I CZ 44/12, z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/12, z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZ 92/12 i z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CZ 2151/12). Ustalenie, czy pozwana została pozbawiona możliwości obrony swoich praw w sprawie zakończonej nakazem zapłaty z dnia 22 września 2010 r., nie odnosiło się do oceny zasadności roszczenia objętego pozwem wniesionym w tej sprawie, chodziło bowiem o rozstrzygnięcie o tym, czy została wykazana, a więc czy zachodziła, postawa wznowienia, na którą skarżąca powołała się w sprawie. Rozstrzygnięcie przesądzające o podstawie wznowienia miało więc charakter

wstępny, dotyczyło przesłanki formalnej, której brak uzasadniał stwierdzenie niedopuszczalności skargi i uzasadniał jej odrzucenie postanowieniem, które Sąd Okręgowy winien był wydać zgodnie z art. 410 § 2 k.p.c. Ocena zasadności skargi musiałby się wiązać z rozstrzygnięciem materialnych podstaw zasadności roszczenia dochodzonego w tej sprawie, która nie była dopuszczalna właśnie z tego powodu, że na skarga podlegała odrzuceniu. Odmiennie stanowisko Sądu Okręgowego było niezasadne, doprowadziło do zbędnego połączenia formalnej przesłanki skargi z materialnymi podstawami powództwa, uchybienie Sądu Okręgowego podlegało więc usunięciu z urzędu, stosownie do art. 386 § 3 w zw. z art. 410 § 1 k.p.c., nie może bowiem ulegać kwestii, że takie wady, które uzasadniały odrzucenie skargi, podlegały uwzględnieniu z urzędu ponad zakres zarzutów podniesionych w apelacji, która siłą rzeczy nie mogła zostać oparta na zarzucie naruszenia prawa materialnego, w zakresie którego nie mieści się ocena zachodzenia podstawy wznowienia postępowania. Kontrolując prawidłowość zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie i dostrzegając naruszenia art. 412 § 2 w zw. z art. 410 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok, odrzucił skargę, która nie została oparta na zachodzącej podstawie wznowienia postępowania, zaś uwzględniając trudną sytuację skarżącą, spowodowaną nawiązaniem współpracy z powodem oraz jej niepowodzeniem, Sąd Apelacyjny doszukał się szczególnych podstaw do zastosowania w tej sprawie art. 102 k.p.c. przez odstąpienie od obciążania skarżącej kosztami postępowania wywołanego skargą o wznowienie postępowania, oddalony więc został wniosek powoda o obciążenie skarżącej kosztami postępowania przed Sądem Okręgowym, nie ulega bowiem wątpliwości, że skarżąca podjęła w tej sprawie działania mające na celu ochronę własnych interesów, które nie odniosły wprawdzie skutku, jednakże w większym stopniu z przyczyn dotyczących jakości pomocy prawnej, z której pozwana skorzystała w tej sprawie, nie zaś z winy samej skarżącej. W pozostałym zakresie apelacja pozwanej nie była uzasadniona i nie mogła zostać uwzględniona na korzyść skarżącej.

Niezależnie od wskazanych uchybień ze strony Sądu Okręgowego, na aprobatę zasługiwało stanowisko, zgodnie z którym skarżąca nie została w tej sprawie pozbawiona możliwości ochrony swoich praw, odpis nakazu zapłaty z dnia 22 września 2010 r. został bowiem wysłany na prawidłowy adres i trafnie została uznana za doręczony, stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. Oceniając liczne ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące zamiennego używania przez pozwaną adresu (...) oraz (...), Sąd Apelacyjny nie podzielił tezy, jakoby w okresie toczenia się tej sprawy pozwana nie zamieszkiwała przy ul. (...) w Ł. oraz że korespondencja wysłana na ten adres nie została skutecznie doręczona. Przeciwnie stanowisko skarżącej nie było uzasadnione okolicznościami sprawy, ani też treścią art. 25 k.c. i art. 126 § 2 k.p.c. w brzemieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2010 r. Z powołanego przepisu wynika, że na powodzie spoczywa procesowy ciężar wskazania adresu pozwanej dla skutecznej korespondencji. Z obowiązku tego powód wywiązał się prawidłowo, podał bowiem w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w Lublinie ostatni znany adres skarżącej w Ł., adres ten nie tylko bowiem został podany przez pozwaną w umowie z dnia 8 października 2007 r., w której skarżąca zobowiązała się informować powoda o zmianach swojego adresu, ale również wynikał z ostatniej korespondencji, którą strony wymieniały przed wytoczeniem powództwa, korzystając z pomocy swoich pełnomocników. Sąd Okręgowy trafnie ustalił, że w piśmie z dnia 21 stycznia 2001 r., został podany (...) adres pozwanej, zwłaszcza że w ostatnim piśmie z dnia 27 kwietnia 2009 r., także przygotowanym przez pełnomocnika pozwanej, powodowi nie została przekazana informacja o zmianie adresu przez pozwaną. Wskazanie przez powoda (...) adresu pozwanej nie naruszało więc art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c., zaś odmiennie stanowisko skarżącej nie zasługiwało na uwzględnienie. Prawidłowo więc Sąd Rejonowy w Lublinie usiłował doręczyć pozwanej odpis nakazu zapłaty z dnia 22 września 2010 r., który po dwukrotnym awizowaniu, został zwrócony do nadawcy i na podstawie art. 139 k.p.c. prawidłowo został uznany za doręczony. Przewidziany w tym przepisie skutek nie został oparty na doręczeniu zastępczym, lecz na zasadzie fikcji prawnej dokonania doręczenia do rąk adresata, który nie odebrał właściwie zaadresowanej korespondencji.

Prawidłowe ustalenia Sądu Okręgowego uzasadniały ponadto przyjęcie, że w istotnym dla sprawy okresie, czyli jesienią 2010 r., pozwana zamieszkiwała w Ł. pod adresem, na który Sąd Rejonowy w Lublinie dokonał doręczenia zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. Na aprobatę nie zasługiwały natomiast twierdzenia, jakoby od 2008 r. skarżąca nie zamieszkiwała w Ł., niezgodności z prawą tej tezy nie wykazywały bowiem liczne ustalenia, które Sąd Okręgowy poczynił na podstawie dokumentów, których prawdziwość nie została zakwestionowana. Z ich treści jednoznacznie wynikało, że w istotniejszej prawnie korespondencji i dokumentacji, w szczególności dotyczącej podjęcia zatrudnienia, zgłoszenia do ubezpieczenia, złożenia rocznego rozliczenia w Urzędzie Skarbowym w Ł. oraz podjęcia studiów,

skarżąca podawała adres (...) w okresie, w którym większość czasu spędzała w W., pomieszkiwała bowiem z partnerem w użyczonym mieszkaniu przy ul. (...) w W.. Nie było więc podstaw do przyjęcia, że skarżąca wyprowadziła się do W., zwłaszcza że z oświadczenia pozwanej złożonego podczas rozprawy apelacyjnej wynika, że mieszkanie (...) nie stanowiło rodzinnego domu skarżącej, w którym zamieszkiwali inni członkowie rodziny pozwanej. Przeciwnie, skarżąca przyznała, że inna osoba nie zamieszkiwała w tym mieszkaniu, podawała także, że samodzielnie mogła nim dysponować, nie pozbyła się tego mieszkania, lecz korzystała z niego, sama doglądała jego stanu albo korzystała z uprzejmości siostry, na stałe była w tym mieszkaniu zameldowana i wielokrotnie podawała adres (...) jako właściwy dla określenia swojego miejsca zamieszkania. Nawet spędzanie większej części czasu w W. w związku z podjęciem zatrudnienia oraz nauki nie mogło zostać uznane za okoliczność potwierdzającą wyprowadzenie się pozwanej z Ł., przeciwny wniosek wynikał bowiem ze podanych faktów. Na korzyść pozwanej nie mogły ponadto przemawiać zasady doświadczenia życiowego, z których wynika, że wyjazdy w celach zarobkowych i edukacyjnych nie są równoznaczne z wyprowadzeniem się z dotychczasowego miejsca zamieszkania położonego w znacznej odległości od W., która w zasadzie wyklucza codzienne dojazdy do pracy czy też na studia, zwłaszcza że pozwana zachowała mieszkanie w Ł., regularnie do niego powracała, miała więc możliwość odbierania korespondencji, nie ulega ponadto kwestii, że z możliwości tej wielokrotnie korzystała, nawet przy wymianie korespondencji z powodem. Zachodziły podstawy do uznania, że wcześniej czy później pozwana miała także możliwość odebrania przesyłki nadanej pod ten adres przez Sąd Rejonowy w Lublinie oraz że tylko pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki jej nieodebrania. Nie można więc było uznać, że skarżąca została pozbawiona możliwości obrony w sprawie zakończonej nakazem zapłaty z dnia 22 września 2010 r., zachodziły natomiast podstawy do stwierdzenia, że skarżąca nie podjęła właściwego działania w celu ochrony swoich interesów.

W sytuacji, gdy tylko pozwana korzystała z lokalu przy ul. (...) w Ł., nie może ulegać kwestii, że tylko pozwana miała możliwość odebrania awiza, mogła więc uzyskać informację o wydaniu nakazu zapłaty na korzyść powoda. Nie ulega także kwestii, że takie zdarzenie miało miejsce, skarżąca wystąpiła bowiem ze skargą o wznowienie postępowania, nie wybrała jednak właściwego środka, powinna bowiem była, jak zasadnie wskazał Sąd Okręgowy, wystąpić z wnioskiem o przywrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Należało więc skorzystać z ogólnych uprawnień formalnych, dostępnych każdej stronie, która z powodu nieobecności w miejscu zamieszkania nie odebrała korespondencji sądowej. Wracając do mieszkania w Ł., nawet po znacznym okresie nieobecności, pozwana mogła zauważyć nieodebrane awiza, powinna więc była na tej podstawie dotrzeć do informacji o wydanym nakazie zapłaty, od którego należało wnieść sprzeciw z wnioskiem o przywrócenie terminu na dokonanie tej czynności, była to bowiem właściwa droga na podjęcie obrony przeciwko roszczeniom powoda. Z możliwości takiej pozwana mogłaby skorzystać, gdyby zdołała uprawdopodobnić, że bez swojej winy nie mogła zauważyć awiza oraz że o wydaniu nakazu zapłaty dowiedziała się dopiero z informacji o zajęciu wynagrodzenia za pracę, którą uzyskała od pracodawcy pod koniec grudnia 2010 r., od doręczenia nakazu na podstawie art. 139 k.p.c. upłynęło około trzech miesięcy, nie było więc przeszkód formalnych, które uniemożliwiłyby złożenie sprzeciwu wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu. Podejmując takie czynności, pozwana mogłaby liczyć na merytoryczne rozpoznanie sprzeciwu, nie miała natomiast możliwości udowodnienia, że adres podany w pozwie nie był prawidłowy, podniesione okoliczności i argumenty wykazywały bowiem, że skarżąca w dalszym ciągu zamieszkiwała w Ł., podawała adres zameldowania przy ważnych prawnie czynnościach, nie mogła więc oczekiwać, że adres, na który wysłany został odpis nakazu zapłaty z dnia 22 września 2010 r., zostanie uznany za nieprawidłowy. Opierając skargę na takim twierdzeniu, skarżąca nie mogła skutecznie wykazać jej dopuszczalności w rozumieniu art. 410 § 1 k.p.c. Naruszenie tego przepisu przez Sąd Okręgowy nie podważało zasadniczo prawidłowego ustalenia z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że odpis nakazu zapłaty z dnia 22 września 2010 r. został wysłany na właściwy adres skarżącej.

Dodatkowo należy wskazać, że konieczności uchylecia wyroku objętego apelacją oraz odrzucenia skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. nie podważałoby nawet przyjęcie, że jesienią 2010 r. pozwana nie zamieszkiwała w Ł., lecz w W., gdyby prawdziwość tej tezy została potwierdzona, należałoby natomiast przyjąć, że skarga została wniesiona od nieprawomocnego nakazu zapłaty, który nie został dotąd prawidłowo doręczony, czyli że nie rozpoczął biegu termin na wniesienie sprzeciwu przez pozwaną. Niezależnie od tego, że także w takim wypadku skarga podlegałaby odrzuceniu, wskazać należy, po raz kolejny, na prawidłowe ustalenie Sądu Okręgowego, że przesyłka wysłana na (...) adres

skarżącej została doręczona skutecznie. Z podanych uprzednio powodów, skarżąca nie została obciążona kosztami postępowania apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 386 § 3, art. 410 § 1 i art. 102 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.